

เราทุกคนเกิดมาไม่ได้เป็นตัวแทนใคร
ด้วยแห่งความหวัง

希望の糸

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

บันทึกต ประดิษฐาบุญชัย แปล

ด้ายแห่งความหวัง

希望の糸

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐฐานวงษ์ แปล

ด้ายแห่งความหวัง

บทนำ

คำว่า ยามพลบ หมายถึง ช่วงเวลาที่แสงสลัวยามเย็น คำนี้ในภาษาญี่ปุ่นยังมีความหมายถึง “เวลาพบกับเหตุเภทภัย” คงเพราะสมัยก่อนไม่มีไฟถนนหรือแสงสว่างใด เวลาตะวันตกจึงพลบ ใครผู้ร้ายหรือคนลักพาตัวมักออกก่อการ ทำให้มีอันตรายต่างๆ แฝงอยู่ ปัจจุบันผู้คนมองพระอาทิตย์ตกดินโดยไม่รู้ลึกถึงโชคไม่ดีกันอีกแล้ว กลับมองในทางดีด้วยว่าพรุ่งนี้อากาศน่าจะปลอดโปร่ง

จะว่าไปยามอรุณรุ่งยังน่ากลัวมากกว่า ซิโอมิ ยูกิโนบุคิดหลังมองท้องฟ้าสีแดงที่เรียกว่าแสงทองยามเช้า รู้สึกสังหรณ์ว่าอาจมีเรื่องไม่ค่อยดีขึ้น

ได้ยินเสียงพูดและเสียงฝีเท้าของเด็กๆ จากอีกด้านของโถงทางเดิน เจ้าของเสียงฝีเท้าคงเป็นนาโอโตะ แม้จะเตือนหลายครั้งว่าให้ระวังเพราะจะทำให้คนอยู่ชั้นล่างรำคาญ แต่พูดเท่าไรก็ไม่ยอมฟัง

เมื่อยูกิโนบุในชุดนอนไปที่ห้องนั่งเล่น เอมะกินขนมปังอยู่ เธอกำลังจะขึ้นชั้นมัธยมต้นในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า เขาทักสวัสดีแต่ไม่มีเสียงตอบ สายตาของลูกสาวมองกระจกพับซึ่งตั้งอยู่ข้างตัว เหมือนผมหันหน้าดูเป็นอย่างไรจะสำคัญกว่าการทักทายตอนเช้ากับพ่อ

“สวัสดีจ๊ะ ตื่นเช้าจัง” เรโกะถือถาดออกมาจากในครัว “นาโอโตะเสร็จแล้ว รีบมากินเร็ว” หลังร้องเรียกลูกชายที่มองไม่เห็นตัวแล้วจึงหันมาทางยูกิโนบุ “ป้าป้ากินด้วยไหม”

“ไม่ละ ฉันยังไม่กิน” เขาตักแก้อัโตะอาหารมานั่ง

ประตูเปิดอย่างแรง นาโอโตะโผล่มา ทั้งที่จะเข้าเดือนพฤศจิกายนแล้ว แต่นาโอโตะยังใส่เสื้อกีฬาแขนยาวกับกางเกงขาสั้น ผลจากการซ้อมฟุตบอลที่เขาตกสะเก็ดแล้ว พอยูกิโนบุทักว่าสวัสดี ก็มีเสียงตอบสวัสดีกลับมา ลูกชายชั้นประถม 4 ยังคงว่านอนสอนง่ายอยู่

“นี่ ไม่เป็นไรจริงๆ นะ” ยูกิโนบุถาม มองหน้านาโอโตะซึ่งเพิ่งเริ่มกินและเอมะซึ่งกินขนมปังเสร็จแล้วกำลังจัดผมหันหน้า

“ยังพูดอย่างนี้อยู่อีก” เรโกะพูดอย่างเอือมระอาขณะเก็บถ้วยชาม

“นี่ ฟังนะ เอมะ”

“อะไรหรอ” ในที่สุดลูกสาวจึงมองพ่อพร้อมขมวดคิ้ว

“ถามว่าไปแค่สองคนไม่เป็นไรแน่นะ”

“เข้าสี่จ้งเลย” เอมะย้ายไปที่โซฟา เริ่มดูช่างในกระเป๋าเป้ซึ่งวางอยู่ตรงนั้น

“ป้าป้าเป็นห่วงมากเกินไปแล้ว” เรโกะพูด “บอกก็ครั้งก็หนแล้วว่าไม่ได้ไปที่ที่ไม่รู้จักสักหน่อย”

“ก็รู้ แต่ไม่ใช่ว่าขึ้นชินคันเซ็นแล้วถึงเลยเสียเมื่อไร ต้องเปลี่ยนขบวนรถซึ่งก็ยุ่งยากมากไม่ใช่หรอ”

“ไม่เป็นไร เข้มมาเรียบร้อยแล้วนะ” เอมะพูดด้วยน้ำเสียงรำคาญ

“ต้องนั่งรถเมล์ด้วยนะ”

“รู้่น่า ไม่ต้องพูดอีกแล้ว” เอมะลุกออกจากห้อง ปิดประตูอย่างแรง เสียงดังปัง

ยูกิโนบุงงวย มองไปทางภรรยา “ทำที่นั่นมันอะไรกัน”

“ลูกบอกว่าไม่อยากจะทำกับเธอเหมือนเด็กนะ” เรโกะยิ้มเพื่อน

ก็ยังเด็กไม่ใช่เธอ ยูกิโนบุพึมพำ มองนาโอโตะ ลูกชายชั้นประถม 4 ทำทางไม่สนใจบทสนทนาของพ่อแม่ เคี้ยวไส้กรอกอยู่เงียบๆ

ยูกิโนบุยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่าลำพังเด็ก 2 คนจะไปถึงที่เช่นนั้น ได้จริง

ที่เช่นนั้นก็คือบ้านเกิดของเรโกะที่เมืองนางาโอกะ จังหวัดนิงาตะ ตอนนี้อยู่ตากับแม่ยายก็ยังอาศัยอยู่ที่นั่น ฤดูใบไม้ร่วงของทุกปี เรโกะจะพาเด็กๆ กลับบ้านจนเป็นกิจกรรมประจำปีของบ้านชิโอมิ ทำไม่ถึงเป็นช่วงนี้ ก็เพราะโรงเรียนของเอมะและนาโอโตะหยุดเพื่อจัดสอบ แอดมิตชันราว 1 สัปดาห์ โรงเรียนของทั้งสองเป็นโรงเรียนประถมสาธิตของมหาวิทยาลัยเอกเซน

บอกแค่เมืองนางาโอกะก็กว้างมาก แต่บ้านเกิดของเรโกะอยู่ใกล้ภูเขาและแม่น้ำ มีธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ มีที่ให้เด็กๆ เล่นได้มากมายที่สำคัญ บ้านพี่สาวของเรโกะอยู่ห่างไปนิดเดียว มีลูกพี่ลูกน้องอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเอมะและนาโอโตะ เลย์เล่นกันได้ทุกวัน วันสุดท้ายก็เหมือนเป็นธรรมเนียมที่ต้องร้องไห้ไม่อยากจากกันทุกปี

ทว่าปีนี้เรโกะหาวันลาหยุดยาวไม่ได้เลย ปัจจุบันหล่อนเป็นฟรีแลนซ์ทำงานเป็นนักจัดดอกไม้ แต่เพราะมีงานด่วนที่ปฏิเสธไม่ได้เข้ามาหลายงาน ดังนั้นปีนี้จึงคิดว่าจะไม่ไป แต่เด็กๆ ไม่ยอม ถ้าอย่างนั้นจะขอไปกันเอง คนที่พูดขึ้นคือเอมะ

ยูกิโนบุคิดว่าเป็นไปไม่ได้ แต่เรโกะกลับเห็นดีเห็นงามบอกว่า

อาจจะดีก็ได้ ไม่ช้าหลังหล่อนสำรวจวิธีการเดินทาง ก็พูดขึ้นมาว่าจะลองให้พวกเด็กๆ ไปกันเอง

“เอมะป็นี่หน้าก็จะเป็นนักเรียนมัธยมต้น นาโอโตะก็ 10 ขวบแล้ว ถ้าไปกัน 2 คนคิดว่าน่าจะทำได้ ลองให้ผจญภัยกันหน่อยเถอะ เขาบอกว่าถ้าพ่อแม่ชี้กัลว่กินไปลูกก็จะมีโตะนะ”

หากพูดถึงขนาดนี้ยูกิโนบุก็เถียงไม่ออก ตัวเองก็เข้าใจดีว่าต้องให้ผจญภัยบ้างเด็กจะได้เติบโต

ยูกิโนบุพบกับเรโกะเมื่อ 16 ปีก่อน หล่อนจบปริญญาตรีและเข้าบริษัทก่อสร้างที่ยูกิโนบุทำงานอยู่ ไม่นานก็ได้ทำงานร่วมกัน ในตอนนั้นงานหลักของยูกิโนบุเป็นการดูแลการต่อเติมบ้านเดี่ยว ทั้งสองไปเยี่ยมบ้านลูกค้า รับคำปรึกษา และให้ข้อเสนอ เมื่อพาหญิงสาวไปด้วย ท่าทีของลูกค้าก็นุ่มนวลขึ้น ยูกิโนบุจึงไม่รู้สึกลำบากใจที่ลูกเอาเด็กใหม่มาขัดเยียดให้

หญิงชายพอยู่ด้วยกันนานๆ หากไม่เบื่อจนไม่อยากเจอหน้ากัน อีกรอกเวลางาน ก็จะมีว่ร้างใจกันอย่างสนิทใจ พวกยูกิโนบุเป็นกรณีหลัง ทั้งสองพบกันเมื่อในเวลาส่วนตัว และต่างมองกันในฐานะว่าที่คู่แต่งงานอย่างเป็นทางการ

พิธีแต่งงานจัดขึ้นหลังทั้งคู่พบกันได้ 3 ปี ตอนยูกิโนบุอายุ 33 เรโกะอายุ 25 ไม่นานเรโกะก็ตั้งครรภ์และคลอดเอมะ ลูกคนแรก เมื่อได้กอดสิ่งมีชีวิตหน้าย่นตัวเล็กๆ แดงๆ ดูอ่อนแอ คงออกจากงานไม่ได้ง่ายๆ เสียแล้ว ยูกิโนบุคิด

2 ปีจากนั้น คราวนี้ได้เด็กผู้ชาย ยูกิโนบุเข้าไปในห้องคลอด แต่เพราะคลอดง่ายเสียจนเขารู้สึกผิดหวัง พอบอกกับเรโกะว่า “ไม่เห็นจะเจ็บสักเท่าไรเลย” หล่อนมองค่อนแล้วบอกว่า “นั่นต้องคราวหน้า ป้าป้าก็มาคลอดแทนฉันก็แล้วกันนะ”

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ พ่อแม่ลูก 4 คนก็ใช้ชีวิตร่วมกันมา ระหว่างนั้น

มีเหตุการณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการย้ายบ้าน หรือการร่วนวายเป็นการสอบ
เข้าโรงเรียนของลูก แต่ก็ผ่านมาได้อย่างมีความสุข ระยะเวลาหลังเอมะ
เริ่มดื้อรั้นแบบวัยรุ่น แต่เป็นสิ่งที่รู้มาก่อนแล้วว่าเด็กผู้หญิงจะไม่ยอมพูด
กับพ่อ จึงไม่ติดใจอะไรเป็นพิเศษ

จากนี้ไปชีวิตก็อาจมีขึ้นมีลง แต่ยูกิโนบุคิดว่า จะร่วมแรงร่วมใจกับ
ครอบครัวใช้ชีวิตต่อสู้กับเคราะห์กรรมที่อาจเจออย่างไม่ย่อท้อต่อไป

ตอนไปส่งเอมะและนาโอโตะออกเดินทาง ยังคิดทบทวนตัวเองใหม่
ว่าต่อไปควรต้องเชื่อใจลูกๆ มากขึ้น

วันนั้นเป็นวันเสาร์ แต่ยูกิโนบุยังไปบริษัทในตอนบ่าย เพราะมีงาน
ก่อสร้างที่เข้าสู่ขั้นตอนสุดท้าย มีเรื่องที่ต้องตรวจสอบ

หลังหารือกับเหล่าลูกน้องที่มาทำงานวันหยุดด้วยเหตุผล
เดียวกันเสร็จ กำลังปรึกษากันว่าจะไปดื่มกันหนอยก่อนกลับบ้าน จู่ๆ
ปลายเท้าโยกไหว ยูกิโนบุซึ่งยืนอยู่ต้องเกาะโต๊ะไถ่ตัว แผ่นดินไหว
ไหวแรงมากด้วย คนที่อยู่ที่นั่งพูดเป็นเสียงเดียวกัน

เมื่อการโยกไหวสงบ ยูกิโนบุมุ่งหน้าไปที่ล็อบบี้ของบริษัทพร้อมกับ
ทุกคน เพราะที่นั่นมีโทรทัศน์ เมื่อไปถึงมีคนหลายคนอยู่หน้าโทรทัศน์แล้ว

เห็นภาพและคำบรรยายบนจอแล้วยูกิโนบุสะดุ้งเฮือก ศูนย์กลาง
แผ่นดินไหวอยู่ที่จังหวัดนีกาตะ

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาโทรไปที่บ้าน สายติดทันที

“ฉันเอง เรื่องแผ่นดินไหวไซโหม” เสียงเรโกะเต็มไปด้วยความ
เร่าร้อน

“ไซแล้ว ติดต่อทางโน้นแล้วยัง”

“โทรไปที่บ้านแล้วแต่ไม่ติดเลย กำลังจะติดต่อไปทางพี่สาวฉันอยู่”

“ตกลง ฉันจะรีบกลับบ้าน”

หลังวางสาย ปลายเท้าโยกไหวอีก ยูกิโนบุเซ เป็นอาฟเตอร์ช็อก

ขนาดโตเกียวยังเป็นแบบนี้ ศูนย์กลางแผ่นดินไหวจะขนาดไหน เขายังไม่สบายใจ หัวใจเต้นแรง

ออกจากบริษัทที่รีบกลับบ้าน แต่เหมือนกำหนดการรถไฟแต่ละที่ยุ่งเหยิง ได้ยินข่าวรถไฟชินคันเซ็นสายโจเอ็ตสึตกรางแล้วเสียวสันหลัง สภาพความเสียหายจะระดับไหนกันนะ

เมื่อกลับถึงบ้าน เรโกะกำลังยึดของลงในกระเป๋าใบใหญ่อยู่ในห้องนั่งเล่น มีเสียงถ่าวทอดข่าวสภาพภัยพิบัติแผ่นดินไหวจากโทรทัศน์

“เป็นยังไง รู้อะไรบ้างไหม”

“โทรศัพท์หาพี่สาวติดครั้งหนึ่ง แต่พี่เขาก็ไม่รู้ว่ที่บ้านพ่อแม่เป็นยังไง ทางโน้นก็กำลังวุ่นอยู่เหมือนกัน ไม่อยู่ในสภาพที่จะค่อยๆคุยกันได้” เรโกะไม่หยุดมือแม้ขณะตอบ

“แล้วทำอะไรอยู่ หรือว่าคิดจะไปที่โน้น”

“ก็ต้องไปไม่ใช่เหรอ ในเมื่อติดต่อไม่ได้”

“ตั้งสติก่อน ยังไม่รู้สภาพทางโน้นเลย จะบุ่มบ่ามเข้าไปมันอันตราย เห็นว่ายังมีอาฟเตอร์ช็อกอยู่ แล้วที่สำคัญจะไปยังไง ไม่ได้ฟังข่าวอุบัติเหตุรถไฟชินคันเซ็นเหวอ การคมนาคมทุกอย่างต้องเป็นอัมพาตหมดแน่”

“แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ”

ยูกิโนบุขยับตัวไปหน้าโทรทัศน์ หยิบรีโมตเปลี่ยนช่อง “ยังไงก็ต้องรวบรวมข้อมูลเอาไว้ก่อน”

สิ่งที่ฉายบนจอโทรทัศน์ เป็นภาพรถไฟชินคันเซ็นที่ตกราง และสภาพเมืองที่กลายเป็นซากปรักหักพัง ตอนนีเห็นว่ไฟฟ้าดับเป็นวงกว้าง ยูกิโนบุนึกถึงแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่แถบโอซากะ โกเบ และเกาะอาวาจิ ในตอนนั้นมีผู้เสียชีวิตมากกว่า 6,000 คน แล้วครั้งนี้จะเป็นอย่างไร

ด้านหลังของเขา เรโกะยังคงจัดของไม่หยุด คงอยู่ในสภาพจิตใจที่ต้องหาอะไรสักอย่างทำ เพราะเข้าใจความรู้สึกนั้น ยูกิโนบุจึงไม่พูดอะไรอีก

เขาไปที่ห้องนอนแล้วต่ออินเทอร์เน็ตเข้าคอมพิวเตอร์แบบโน้ตบุ๊ก มีข่าวสารต่างๆ หลังไหลเข้ามา แต่ไม่พบสิ่งที่จะเชื่อมโยงสู่การตรวจสอบสวัสดิภาพของลูกๆ ได้ มีแต่ถ้อยคำในทางร้ายอย่าง ดินถล่ม แผ่นดินทรุด ดึกพัง

เวลาแห่งความทุกข์ทรมานได้แต่ผ่านไป เรโกะพยายามติดต่อญาติหรือคนรู้จักที่นี้จะมาเตะเท้าที่จะนี้ออก แต่เหมือนโทรศัพท์จะใช้งานไม่ได้ ยูกิโนบุทราบหมายเลขโทรศัพท์ฝากข้อความสำหรับยามเกิดอุบัติเหตุได้ทางอินเทอร์เน็ต จึงลองใส่หมายเลขโทรศัพท์ของบ้านเกิดของเรโกะด้วยใจรวนรา แต่ไม่มีการฝากข้อความใดจากที่นั่น

และช่วงกำลังจะขึ้นวันใหม่ โทรศัพท์ก็ดังขึ้น ไม่ใช่โทรศัพท์มือถือ แต่เป็นเสียงโทรศัพท์บ้าน ดูหน้าจอแอลซีดีของโทรศัพท์แล้วต้องสะดุ้ง หมายเลขโทรศัพท์ตัวหน้าแสดงว่าเป็นหมายเลขของจังหวัดนี้เงาเตะ ยูกิโนบุกลืนน้ำลายก่อนจะยกเครื่องฟ่งขึ้น “ครับ”

“ต้องขอโทษที่โทรมายามดึก ผมโทรจากกองบัญชาการตำรวจ จังหวัดนี้เงาเตะครับ ที่นั่นเป็นบ้านของคุณชิโอมิโซ่ไหมครับ” เสียงผู้ชายถามมา

“ใช่ครับ...” มือบีบเครื่องฟ่งแน่น ในใจรวนราขออย่าได้เป็นข่าวร้าย

แต่การภาวนาครั้งนี้ไร้ผล คำพูดจากโทรศัพท์คำต่อไปทำให้ยูกิโนบุแทบเป็นลม อีกฝ่ายบอกชื่อเอมะและนาโอโตะ จากนั้นจึงพูดต่อว่า “ขอแสดงความเสียใจ”

ทั้งสองประสพภัยไม่ใช่ที่เมืองนางาโอกะซึ่งเป็นบ้านเกิดของเรโกะ แต่เป็นที่เมืองโทกะมาชิซึ่งอยู่ติดกัน เหมือนจะติดรถของคุณแม่ของเรโกะ เพื่อไปซื้อของ ระหว่างที่คุณแม่ของเรโกะกำลังซื้อของ ทั้งสองอยู่ที่ชั้นล่างของอาคารร้านรวงใกล้ๆ เพราะที่นั่นมีร้านตุ๋ม

อาคารนั้นเป็นอาคาร 4 ชั้น ตอนแผ่นดินไหวครั้งแรกเกิดการโยกไหวรุนแรงจนกำแพงอาคารพังถล่ม ทั้งสองที่อยู่ด้านในคงรีบหนีออกมาแต่ช้าเกินไปเพียงนิดเดียว กำแพงระยะทางยาวถึง 20 เมตรถล่มใส่ทั้งสองก่อนจะหนีออกมาได้

ผู้คนแถวนั้นสังเกตเห็น พยายามจะช่วย แต่เพียงแค่แรงคนทำได้ลำบาก จนรบบันจั้นมากกำแพงขึ้น จึงพบร่างของเด็กๆ ได้นั้น หลังเกิดแผ่นดินไหวแล้วเกือบ 2 ชั่วโมง แพทย์ผู้มาถึงตรวจสอบพบว่าเสียชีวิตในที่นั้น

ช่วงนั้นดูเหมือนคุณยายอยู่ที่ห้องพักรอของโรงพยาบาล ถูกพามาเพราะบาดเจ็บที่ขา ไม่ได้รู้เรื่องกำแพงตึกถล่ม หรือว่าเรื่องหลานๆ ถูกกำแพงทับ ติดต่อใครก็ไม่ได้ ทำอะไรไม่ถูก

เบาะแสซึ่งทำให้ตำรวจรู้ว่าเด็กๆ เป็นใครมาจากกระเป๋าสตางค์ที่เด็กผู้หญิงถือ ในนั้นมีบัตรโทรศัพท์และกระดาศโน้ตจดหมายเลขโทรศัพท์ของเมื่องนางาโอกะ พอตามหาผู้อยู่อาศัยตามหมายเลขโทรศัพท์นั้นก็ปรากฏว่าไปหลบภัยอยู่ที่โรงเรียนประถมใกล้บ้าน พอตำรวจให้ดูรูปเด็กๆ เท่านั้น ผู้อยู่อาศัยคนนั้นก็ร้องไห้พลางตอบว่าเป็นหลานๆ ไม่ผิดแน่ ผู้อยู่อาศัยคนนั้นก็คือคุณพ่อของเรโกะ

ในคืนที่ซึ่งกางอยู่มุ่มสนามของโรงเรียนประถม ยูกิโนบุและเรโกะได้พบกับลูกๆ ด้วยความเศร้าช่วงหลังเที่ยงของวันถัดจากวันที่เกิดภัยพิบัติอยากมาเร็วกว่านี้ แต่การเดินทางไม่ได้ตั้งใจ ทั้งรถไฟและถนนมีจุดที่ผ่านไม่ได้เต็มไปหมด

เอมะและนาโอโตะไม่มีบาดแผลที่ใบหน้า เห็นว่าเอมะได้รับการกระทบกระเทือนที่ศีรษะ นาโอโตะถูกทับจนเสียชีวิต คาดว่าทั้งคู่เสียชีวิตคาที่ อย่างน้อยก็ทำให้รู้สึกดีขึ้นบ้างที่ไปอย่างไม่ทรมาน

ต่อหน้าร่างไร้ชีวิตของเด็กๆ เรโกะย่อตัวลงร้องไห้คร่ำครวญไม่หยุด

ยูกิโนบุยืนแน่นอยู่ข้างกัน ในหัวว่างเปล่า คิดอะไรไม่ออก นึกอะไรไม่ได้ เสียงคุณแม่ของเรโกะขอโทษขอโพยด้วยน้ำตาอยู่ข้างๆ แต่เสียงนั้นก็ผ่านหูอย่างว่างเปล่า

3 วันหลังจากแผ่นดินไหว ได้จัดงานศพที่สถานจัดงานศพใกล้บ้าน เพื่อนร่วมชั้นจากโรงเรียนประถมมากันมากมาย พวกเขามองเข้าไปในโลงศพเล็กๆ 2 ใบเรียงกันแล้วพนมมือ และวางดอกไม้แล้วจากไป ยูกิโนบุมองภาพนั้นอย่างเหม่อลอย พลังคิดว่าต่อจากนี้พวกตนจะอยู่โดยมีอะไรเป็นจุดหมายของชีวิตดี

ความจริง ชีวิตหลังจากนั้นของยูกิโนบุและเรโกะก็ว่างเปล่าไร้รสชาติ ไม่มีวันที่พวกเขาจะไม่คิดถึงลูกๆ ที่บ้านเต็มไปด้วยสิ่งของอันชวนให้คิดถึงเอมะและนาโอโตะ แม้แต่เวลาอยู่ข้างนอก ทุกครั้งที่เห็นเด็กๆ อายุอานามใกล้เคียงก็ทวนคิดถึงวันคืนอันแสนสุข ดวงตาร้อนผ่าว

เรโกะเลิกทำงาน หมกตัวอยู่แต่ในบ้าน มองภาพถ่ายของลูกๆ และสมุดของโรงเรียนที่จดค้างไว้ของพวกเขา การร้องไห้น้อยลง อาจเพราะน้ำตาเหือดแห้งไปแล้ว เวลายูกิโนบุไม่อยู่กับเหมือนจะไม่ได้กินข้าว ร่างกายซูบผอมลงอย่างรวดเร็ว พอยูกิโนบุตื่น หล่อนก็บอกว่าไม่เป็นไร

“ก็ท้องมันไม่รู้สึกหิว พอกินข้าวอยู่คนเดียวก็อดคิดไม่ได้ว่าจะกินไปเพื่ออะไร จะตายก็ไม่เป็นไร จะว่าไปก็อยากตายมากกว่าด้วยซ้ำ”

เมื่อยูกิโนบุเตือนว่าถึงล้อเล่นก็ไม่ควรพูดอย่างนั้น “ไม่ได้ล้อเล่นนะ” หล่อนหันมาทำตาตุ๋น และ “ป๊าป๊า ฆ่าฉันหน่อยได้ไหม” พูดเสร็จก็แยมปาก “ขอโทษ ไม่ใช่ป๊าป๊าอีกแล้วนี่นา” หล่อนพูดต่อ

สำหรับสามีภรรยาผู้สูญเสียลูก บรรดาอากาศที่เต็มไปด้วยสีล้นช่วงปลายปีเป็นความทุกข์อย่างโหดร้าย ทุกครั้งที่เห็นการประดับประดาคริสต์มาส ความเจ็บจี๊ดแล่นผ่านเหมือนเข็มทิ่มแทงส่วนที่ไวที่สุดของหัวใจ

คืนหนึ่ง พวกเขาได้คุยกันว่าช่วงวันหยุดปีใหม่จะทำอะไรดี ทุกปี

ส่วนใหญ่มักใช้ชีวิตในวันปีใหม่ที่บ้านเกิดของเรโกะ มีลานสกีหลายแห่ง อยู่ใกล้ๆ เอมะและนาโอโตะก็มาเรียนสกีตั้งแต่ก่อนขึ้นชั้นประถม

“ไม่ต้องก็ได้นะ ไม่ต้องไปไหนหรอก” หลังพูดด้วยน้ำเสียงเนือยๆ เรโกะมองยูกิโนบุ “แล้วปาปาก็คงไม่คิดอยากไปนางาโอกะไม่ใช่เหรอ”

“ก็ใช่ะ โดยเฉพาะปีนี้ ทางโน้นก็คงลำบากใจเหมือนกัน...”

บ้านเกิดของเรโกะได้รับความเสียหายจากแผ่นดินไหวไม่มาก พ่อแม่ของเรโกะไปอยู่สถานที่หลบภัยราวสัปดาห์เดียว กระนั้น ก็เหมือนว่า รอบข้างยังมีจุดอันตรายหลงเหลืออยู่

“ไม่ใช่แค่ครั้งนี้ ปีหน้าปีโน้นหรือปีไหนๆ ก็ไม่ต้องไปก็ได้ ที่แบบนั้นนะ” เรโกะสบถ

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ บ้านเกิดของตัวเองไม่ใช่เหรอ”

เรโกะส่ายหน้าช้าๆ จากนั้นจึงหันหายูกิโนบุ

“นี่ บอกมาตามตรง คิดว่าเป็นเพราะฉันใช่ไหม”

“เรื่องอะไร”

“เรื่องลูกสองคน คิดว่าเป็นเพราะฉันให้ไปใช่ไหม ทั้งที่ปาป้าไม่เห็นด้วยที่จะให้ลูกๆ ไปกันเอง แต่ฉันบอกให้ไป ทั้งที่ถ้าทำตามทีปาป้าพูดลูกเราก็ไม่ต้องตาย คิดอย่างนั้นใช่ไหม”

“ไม่ได้คิดอย่างนั้นสักหน่อย”

“โกหก คือนวันงานศพ ปาป้าดีมีวิสกี้พลางบ่นพึมพำไม่ใช่เหรอ บอกว่าไม่น่าให้ไปจริงๆ น่าจะให้ล้มเลิกเสียก็ดี”

โดนว่าเช่นนั้น ยูกิโนบุถึงกับอึ้งจนด้วยคำตอบ คือนวันงานศพ เขาเมาหนัก คิดได้ว่าอาจพูดเช่นนั้นไปก็ได้ และก็ป็นความจริงที่เขาเสียใจ ว่าถ้าไม่ให้ไปเสียก็ดี

ขอโทษ เรโกะพูด “ถ้าทำตามทีปาป้าบอกเสียก็ดี ปาป้าคงเกลียดฉันสินะ”

“ไม่เลย การให้ลูกๆ ไปกันเองไม่เกี่ยวกับแผ่นดินไหว ถึงจะไปกับเรโกะแผ่นดินก็ยังไหวอยู่ดี”

“แต่ถ้าฉันอยู่ด้วย เด็กๆ อาจอยู่เฝ้าบ้านก็ได้”

“ก็แค่อาจจะ แต่จริงๆ จะเป็นยังไงก็ไม่รู้”

“ฉันทำไม่คืนวันงานศพถึงได้พูดอย่างนั้น นั่นเป็นความรู้สึกที่แท้จริงไม่ใช่หรอก คิดว่าเป็นเพราะฉันใช้ใหม่ บอกมาตามตรงนะ”

“พอเถอะ หนวกหู” เสียงกร้าวอย่างลึมตัว

เรโกะซบหน้าลงบนโต๊ะ ร้องไห้พร้อมกับไหล่กระเพื่อม

ยูกิโนบุเข้าใกล้หล่อน วางมือบนแผ่นหลัง “นี่ เรโกะ”

“...อะไรเหรอ”

“เรามาเริ่มต้นกันใหม่เถอะ”

เรโกะยังซบหน้าแต่เริ่มหายใจลึกยาว “เริ่มอะไร แล้วจะทำยังไง”

“เริ่มเลี้ยงลูกกันใหม่ เรามีลูกแล้วมาเลี้ยงกัน”

เรโกะค่อยๆ ยกตัวขึ้น หันตาแดงก่ำมาทางยูกิโนบุ “เอาจริงเหรอ”

“คิดว่าฉันพูดเล่นเหรอ ขึ้นเป็นอย่างนี้ต่อไปพวกเราคงแยแน่ เราต้องพยายามเริ่มต้นใหม่ให้ได้ เพียงแต่เพื่อการนั้นเราจำเป็นต้องมีจุดหมายของชีวิต ซึ่งสำหรับเราก็คือลูก ไม่คิดอย่างนั้นเหรอ”

“ลูกเหรอ...” เรโกะผ่นลมหายใจออก แหงนมองยูกิโนบุอีกครั้ง “แต่ฉันใกล้จะ 40 แล้วนะ”

“คนอายุขนาดนั้นคนอื่นยังมีลูกกันได้”

“แต่พวกเรา ในที่สุดก็ไม่ได้ลูกคนที่ 3 ไม่ใช่เหรอ”

หลังนาโอโตะเกิด พวกเขาไม่ได้คุมกำเนิด โดยตั้งใจว่าหากจะได้อีกคนก็ไม่ว่า แต่อย่างที่เรโกะว่า หล่อนก็ไม่ได้ท้องคนที่ 3 แต่อย่างไร

“ถ้าปล่อยตามธรรมชาติอาจไม่ได้ เพราะอย่างนี้เราไปโรงพยาบาลกันเถอะ”

ฟังคำพูดของยูกิโนบุแล้ว เรโกะลื้มตาโพลง “ลูก...เหรือ” ใบหน้าที่
ราฟงนั้นรู้สึกได้ถึงสับสนจางๆ

“เป็นความคิดที่ไม่เลวใช่ไหม” ยูกิโนบุแถมปาก เขายืมให้ภรรยา
ครั้งสุดท้ายเมื่อไรกันนะ เขาคิด

จากนั้น 2 วัน ทั้งสองได้ไปคลินิกเฉพาะสำหรับผู้มีบุตรยาก
ที่คนรู้จักของเรโกะแนะนำ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลผู้มีใบหน้าใจดี
อธิบายถึงการนับช่วงไข่ตก การผสมเทียม และเด็กหลอดแก้ว

“มีลูกครั้งสุดท้ายมากกว่า 10 ปีก็ยังมีคนตั้งครรภ์ได้อีกครับ
ถึงจะอายุราว 40 แล้วก็ยังมีความหวัง” ผู้อำนวยการพูดหนักแน่น ยูกิโนบุ
ฟังแล้วรู้สึกเลื่อมใส

ตั้งแต่วันนั้นชีวิตการรักษาผู้มีบุตรยากก็เริ่มต้นขึ้น พร้อมกันนั้น
ก็เป็นวันที่ยูกิโนบุและเรโกะเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ในที่สุดด้วย การมีเป้าหมาย
เป็นสิ่งยอดเยี่ยมขนาดนี้เสียหรือ ถึงเป็นเรื่องของพวกเขาทุกคนแต่ตัวเองก็ยัง
ประหลาดใจ

แน่นอนอย่างที่เตรียมใจไว้แล้ว มันไม่ใช่หนทางที่ง่ายดาย ไม่ทันไร
ก็ตัดสินใจเรื่องการนับช่วงไข่ตกและการผสมเทียม ก้าวเข้าสู่การทำ
เด็กหลอดแก้ว แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จสักที ทุกครั้งเมื่อรู้ว่าล้มเหลว
เรโกะก็ต้องหดหู่ ยูกิโนบุคิดว่าจะแสดงท่าทีสิ้นหวังให้เห็นไม่ได้ แต่ก็ปกปิด
เสียงที่ห่อเหี่ยวเอาไว้ไม่อยู่

แม้ภาระทางการเงินจะสูง แต่ก็ป็นห่วงความกดดันทางจิตใจและ
ทางร่างกายของเรโกะมากกว่า น่าจะถอดใจเสียจะดีกว่า ความรู้สึกของ
ยูกิโนบุเริ่มเอนเอียงไปทางนั้น และเริ่มคิดว่าจะพูดอย่างไรดี

แต่วันหนึ่งเมื่อเริ่มการรักษาผู้มีบุตรยากผ่านไปราว 10 เดือน
ใบหน้าของเรโกะผู้กลับมาจากคลินิกเป็นประกาย ไม่ใช่ลางสังหรณ์ แต่
ยูกิโนบุเห็นแล้วว่ารู้ได้อย่างค่อนข้างมั่นใจก่อนที่จะหล่อนจะเอ่ยปากพูดเสียอีก

หรือว่า ผู้เป็นสามีพูด

ใช่ ภรรยาพยักหน้า “อยากได้ผู้ชายหรือผู้หญิง”

ยูกิโนบุเข้าหาเรโกะ กอดร่างบางซึ่งมีชีวิตใหม่นั้นด้วยสองมือ ไม่มีคำพูดใดออกมา ผู้ชายหรือผู้หญิง เรื่องนั้นจะเป็นอย่างไรก็ได้

ภาพถ่ายซึ่งประดับไว้บนชั้นเข้ามาในสายตา ภาพถ่ายของสองคน ผู้ไม่ได้อยู่ในโลกนี้แล้ว

นึกขึ้นได้ว่าฟຸ່งนี้เป็นวันครบรอบ 1 ปีของการเกิดแผ่นดินไหวพอดี ชีวิตใหม่อาจเป็นของขวัญจากเอมะและนาโอโตะ เขาคิด

1

‘ทาสึโยชิ’ โรงแรมและภัตตาคารแบบเรียวกัง มีเวลาเช็กเอาท์ตอน 11 นาฬิกา แยกชุดสุดท้ายที่ออกจากโรงแรมวันนี้เป็นสามีภรรยาสูงวัยจากประเทศบัลแกเรีย ทั้งสองตัวสูงใหญ่ พอยืนเรียงกันที่จุดถอดรองเท้าแล้วทำให้ทางเข้ารู้สึกแคบลง

โยชิฮาระ อายาโกะลดประตูระแนงไม้ออกไปด้านนอกก่อนพวกเขา ท้องฟ้าสีคราม อากาศแห้งกำลังดี พอเหมาะพอเจาะกับการท่องเที่ยวในฤดูใบไม้ร่วงได้อย่างเพลิดเพลิน

แขกสามีภรรยาจากต่างแดนออกมา สามีผู้คร่ำครวญเต็มหน้าคุยกับอายาโกะด้วยภาษาอังกฤษ หากอายาโกะฟังไม่ผิด น่าจะบอกว่าชอบใจ อาหารอร่อยมาก บริการวิเศษ

(พวกเราที่ใส่ใจมากที่ท่านพอใจค่ะ กรุณามาคืนนะคะ) อายาโกะ

ก็ตอบรับเป็นภาษาอังกฤษ เพราะระยะหลังเป็นคำพูดที่ใช้แทบทุกวัน ภาษาอังกฤษประมาณนี้จึงพูดได้อย่างไม่ติดขัด แม้ว่าจะไม่มั่นใจในสำเนียงก็ตาม

ปลาปักเป้า ฝ่ายภรรยาพูด “อาหร่อยคะ”

หล่อนหมายถึงปลาปักเป้า เมื่อคืน ทั้งสองสังขามีปลาปักเป้าเพิ่มอีก 2 ที่

(ขอบคุณคะ ครึ่งหน้าจะเตรียมไว้ 10 ที่เลยคะ)

คำพูดนี้ทำให้ทั้งสองหัวเราะ เหมือนจะรับมุกตลกได้

ลาก่อน สามิพูด แล้วออกเดินเคียงคู่ภรรยา อายาโกะค้อมศีรษะมองส่งแผ่นหลังใหญ่ของพวกเขา

ได้สแกนสื่อโทรศัพท์สมาร์ทโฟนมีสัญญาณเรียกเข้า มองหน้าจอแล้วต้องสะดุ้ง คุณหมোটodenั่นเอง ลางสังหรณ์ไม่ดีแวบขึ้นในใจ

“คะ โยชิฮาระคะ”

“โทเดะครับ ตอนนี้สะดวกไหมครับ” เสียงทุ้มของผู้ชายถาม

“ได้คะ มีอะไรหรือคะ”

“เมื่อครู่ ท่านบอกว่าเจ็บหน้าอกอย่างแรง จึงได้จัดการแบบเดียวกับทุกครั้ง ตอนนี้ค่อนข้างสงบแล้วครับ”

เพียงแค่ หมอโทเดะพูดต่อ

“ดูอาการหลายวันมานี้ คิดว่าสภาพเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อยครับ ดังนั้น ผมจึงมีเรื่องอยากขอปรึกษาไว้ก่อน วันนี้พอจะมาที่นี่ได้ไหมครับ”

แน่นอนคะ อายาโกะตอบทันที “ไปเดี๋ยวนี้เลยได้ไหมคะ”

“ถ้ามาเลยได้ก็ช่วยได้มากเลยครับ ถามสตาฟที่ศูนย์พยาบาลได้เลย จะบอกให้รู้เรื่องไว้ครับ”

“รับทราบคะ”

“ถ้าฉันจะรอนะครับ”

“รบกวนด้วยค่ะ”

อายาโกะวางสาย สูดลมหายใจลึก เรื่องของหมอโทตะคือเรื่องอะไร สถานการณ์ไม่มีทางจะดีขึ้นกว่าตอนนี้ อาจใกล้ถึงเวลาต้องทำใจก็ได้

กลับเข้าอาคาร มองหารองผู้จัดการ เขากำลังคุยกับลูกน้อง อยู่ด้านในเคาน์เตอร์บริการส่วนหน้า

พอบอกเรื่องราวให้ฟัง โปหน้าขาวๆ ของรองผู้จัดการถึงกับเกร็ง เขาพูดแค่ว่าอย่างนั้นหรือครับ คงคิดว่าไม่ควรออกความเห็นสังเกต

“จากน้ำเสียงของหมอ คงไม่ได้หมายความว่าจะเป็นอะไรวันนี้พรุ่งนี้ แต่คิดว่าเตรียมตัวไว้ก็น่าจะดี อย่างเช่นทำรายการที่ติดต่อกันตอนนั้น เอาไว้อะไรอย่างนี้”

“ตกลง ผมจะจัดการให้ครับ”

“งั้นฝากด้วยนะ”

อายาโกะเปิดประตูด้านในของเคาน์เตอร์บริการ ตรงนั้นเป็น สำนักงาน แต่เมื่อเดินผ่านห้องนั้นไปอีกจะเป็นโถงทางเดิน ซึ่งเชื่อมต่อกับ บ้านพักซึ่งอยู่ด้านหลังเรียกว่า ‘ทาสีโยชิ’

เมื่อเปลี่ยนเป็นชุดแบบกางเกงที่ห้อง แล้วออกทางประตูหน้าของ บ้านพัก หล่อนยกมือโบกเรียกแท็กซี่ที่แล่นผ่าน

แท็กซี่เมื่อออกไปถึงทางหลวงจังหวัดหมายเลข 22 ก็มุ่งหน้าตรงไป ทางทิศใต้ ใช้เวลาถึงจุดหมายปลายทาง 20 นาทีเศษ ปกติจะขับรถเอง แต่ วันนี้ไม่มีอารมณ์จะขับพวงมาลัยอย่างสบายใจ

หล่อนหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าแล้วโทรออก ได้ยินเสียง เรียกสาย 2 ครั้งก็ติด

“สวัสดีค่ะ สำนักงานกฎหมายวากิซาคะค่ะ”

“ขออภัยที่รบกวนนะคะ ดิฉันโยชิฮาระค่ะ อาจารย์วากิซาคะ อยู่ไหมคะ”

“คุณวากิซากะตอนนี้ออกไปข้างนอกค่ะ มีธุระด่วนไหมคะ”

“เปล่า ไม่ได้ด่วนขนาดนั้นค่ะ อาจารย์กลับมาเมื่อไร ช่วยบอกวายุชิฮาระโทรมาได้ไหมคะ”

“รับทราบค่ะ”

รบกวนด้วยค่ะ ว่าแล้วก็วางสาย แม้จะทราบหมายเลขโทรศัพท์มือถือของวากิซากะ แต่เขาอาจกำลังพบลูกค้า จึงไม่ยกรบกวน

หล่อนมองนอกหน้าต่างรถพลางคิด จินตนาการถึงเนื้อหาที่ได้ฟังจากหมอโทตะแล้วต้องตั้งสติให้มั่น เป็นถึงผู้จัดการหญิงผู้ยิ่งใหญ่แห่ง ‘ทาสีโยชิ’ จะขวัญเสียกับอาการป่วยของพ่อไม่ได้ คนเราไม่ว่าใครก็ต้องตายสักวัน

หลังข้ามสะพานเล็ก แท็กซีก็เลี้ยวขวาตรงสัญญาณไฟจราจรไม่นานก็มองเห็นอาคารสี่เหลี่ยมขาวสูงบรรยาศสมกับที่เป็นโรงพยาบาล

เมื่อลงจากแท็กซีหน้าประตูใหญ่ด้านหน้า ก็เดินสาวเท้ายาวเข้าไปทางเข้าแผนกดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายอยู่ปลายด้านในขวาของโถงทางเดิน ขึ้นลิฟต์ไปชั้น 3 เดินไปที่เคาน์เตอร์ของศูนย์พยาบาล พยาบาลสาวในชุดเครื่องแบบสีชมพูยกหน้าขึ้น

“โยชิฮาระค่ะ ได้ยินว่าคุณหมอโทตะมีเรื่องจะคุยด้วย”

กรุณารอสักครู่ค่ะ พยาบาลว่าแล้วก็ยกหูโทรศัพท์ข้างตัว คุยโทรศัพท์ 2-3 คำก็วางหูแล้วยกหน้ามองอายาโกะ “ท่านบอกให้กรุณาไปรอที่ห้องสนทนาค่ะ”

อายาโกะพยักหน้า ห้องสนทนาอยู่ด้านข้างนั่นเอง เป็นพื้นที่กว้างสว่าง ทิวทัศน์จากหน้าต่างก็สวย โต๊ะเก้าอี้ที่จัดไว้ก็ดูดี รู้สึกได้ถึงความปลอดภัยของโรงพยาบาลที่จะให้คนไข้และแขกที่มาเยี่ยมได้พูดคุยกันในเวลาที่เหลือไม่มากอย่างสะดวกสบายเท่าที่จะทำได้

มีคนกลุ่มหนึ่งนั่งล้อมโต๊ะริมหน้าต่างอยู่ เหมือนหญิงสาว 3 คน

ซึ่งมีอายุน้อยกว่ามาพบกับสุภาพสตรีวัยชรานั่งเก้าอี้รถเข็น สุภาพสตรีวัยชรายิ้มอย่างมีความสุข สีหน้านั้นไม่บ่งบอกความรู้สึกเศร้าใดเลย แม้แต่น้อย

ขณะอายาโกะนั่งรอห่างจากพวกเขา หมอโทตะในชุดเสื้อกาวน์สีขาวก็ปรากฏตัวจากโถงลิฟต์ อายาโกะลุกจากเก้าอี้ ค้อมศีรษะ

หมอโทตะผงกศีรษะเล็กน้อย จากนั้นจึงขึ้นไปที่โถงทางเดิน คงหมายถึงว่าเปลี่ยนสถานที่กัน สุดโถงทางเดินมีห้องประชุมเล็ก

“ได้พบคุณพ่อแล้วหรือยังครับ” หมอโทตะถามขณะเดิน

“วันนี้อย่าค่ะ เมื่อครูเห็นคุณหมอบอกทางโทรศัพท์ว่าอาการค่อนข้างสงบด้วย”

“ครับ ก็ใช่นะ แต่” หมอโทตะพูดไม่เต็มปากเต็มคำ แล้วก็ไม่พูดอะไรต่ออีก

ในห้องประชุมเล็กมีเพียงโต๊ะเล็กๆ ตัวเดียว ทั้งสองนั่งเก้าอี้หันหน้าเข้าหากันโดยมีโต๊ะคั่นกลาง

“ที่เรียกมาวันนี้ก็เพราะมีเรื่องสำคัญอยากจะบอกครับ” หมอโทตะพูดด้วยน้ำเสียงเป็นทางการ สีหน้านุ่มนวล แต่ดวงตาฉายแววจริงจังค่ะ อายาโกะจ้องตาหมอ

“คงทราบดีแล้วนะครับว่าคุณพ่อเหลือเวลาอีกไม่มากนัก ดังนั้นตอนนี้เราจึงไม่ได้รับการดูแลโดยมีจุดประสงค์ที่จะบรรเทาความเจ็บปวดและความรู้สึกไม่สบายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ค่ะ”

แต่ หมอโทตะพูดต่อ

“อาจใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว ผมรู้สึกอย่างนั้น ตอนนี้ยังพอรับมือด้วยการเปลี่ยนยาไปเรื่อยๆ ได้อยู่ แต่คิดว่าน่าจะได้เวลาที่ต้องเลือกครั้งสุดท้าย”

“...หมายความว่า”

“พอใกล้วาระสุดท้าย คนไข้จะเร่งระยะสุดท้ายส่วนใหญ่จะบอกว่าเจ็บปวดรุนแรงต่างจากที่แล้่วมา เมื่อถึงตอนนั้น ไม่ใช่จะเพียงแต่ลากเวลา ที่ทุกข์ทรมานให้ยาวนานขึ้น แต่มีหนทางที่จะนำคุณพ่อไปสู่อายุขัยได้อย่างสงบ ก็เลยอยากจะอธิบายเอาไว้ครับ”

“อย่างเช่นทำอะไรหรือคะ”

“รายละเอียดว่าทำอะไรก็คือ ใ้ยากล่อมประสาท เพื่อให้การรับรู้ น้อยลง แล้วรักษาสภาพนั้นเอาไว้ หรือพูดให้เข้าใจง่ายขึ้นก็คือ ทำให้ นอนหลับนั่นเองครับ”

“หมายถึงให้กินยานอนหลับหรือคะ”

“ในสภาพแบบนั้นน่าจะให้กินยาอะไรไม่ได้แล้วครับ แต่เราจะให้ยา ด้วยการฉีด หรือกรณีที่มีการให้น้ำเกลือก็จะผสมยาเข้าไปในนั้น แต่ ก็ไม่ได้หมายความว่าจะทำให้แทบไม่มีสติ แต่ก่อนอื่นจะมุ่งสู่การทำให้ หลับตื้นๆ”

“หลับตื้นๆ”

“ครับ คุณเคยส่องกล้องตรวจกระเพาะหรือลำไส้ใหญ่ไหมครับ”

“ไม่เคยค่ะ...”

“ตอนส่องผ่านก็เจ็บพอสมควร คนที่ต้องการเราก็จะให้ยาากล่อม ประสาทก่อนตรวจ เพื่อให้การรับรู้ น้อยลง ไม่ใช่ให้หลับสนิท แต่อยู่ใน สภาพสลึมสลือ ประมาณว่าถ้าเรียกก็ตื่น แบบว่า ‘คุณครับ ตื่นหน่อย พบตังเนื้อแล้วครับ’ อะไรทำนองนี้”

อายาโกะเข้าใจในคำอธิบายของหมอโทดะ

“ถ้าเป็นความรู้สึกแบบนั้น เจ้าตัวก็อาจสบายจริงๆ เวลาเราอยาก คุยด้วยก็แค่ปลุก มีวิธีแบบนั้นด้วยหรือคะ”

“คุณอาจคิดว่า ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่เสนอให้เร็วกว่านี้ แต่เรื่องมัน

“ไม่ถนัดอย่างนั้นครับ” หมอโทตะประสานมือวางบนโต๊ะ “ถ้าเรียกก็ตื่นนั่น เป็นกรณีของคนที่มีสุขภาพดี แต่อาการแบบของคุณพ่อจะเป็นยังไงก็ไม่รู้ ผมบอกว่าจะมุ่งสู่การทำให้การรับรู้น้อยลง แต่มีหลายกรณีที่ไม่น่ากลับมา รับรู้อะไรอีกเลยก็ได้”

“ไม่กลับมาหมายความว่า...”

ครับ หมอโทตะพยักหน้า

“นอนหลับไปเรื่อยๆ การรับรู้ค่อยๆ ลดลงจนหมดลมหายใจครับ”

อายาโกะเลียริมฝีปาก สูดลมหายใจ

“ถ้าเป็นอย่างนั้น จนกว่าจะสิ้นลมใช้เวลาสักเท่าไรคะ”

“แล้วแต่คนครับ บางคนพอให้ยากล่อมประสาทแล้วรู้สึกก็เสียชีวิต แต่ส่วนใหญ่ก็หลายวันครับ”

สั้นกว่าที่คิดไว้

“นั่นหมายถึงการทำการุณยฆาต...อย่างนั้นใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่ครับ” หมอโทตะพูดเด็ดขาด “จุดประสงค์ของการทำการุณยฆาตคือการเร่งเวลาจบชีวิต แต่จุดประสงค์ของการใช้ยากล่อมประสาทเป็นเพียงการบรรเทาความเจ็บปวด คิดกันว่ายากล่อมประสาทไม่ได้เป็นตัวเร่งเวลาจบชีวิต กรณีที่คนไข้จำเป็นต้องจัดการแบบนี้ นั่นก็เป็นเพราะเวลาที่เหลือน้อยอยู่แล้วนั่นเอง เพราะเหตุนี้ถึงได้อยากให้ใช้ชีวิต บั้นปลายอย่างสงบสุข เป็นความคิดแบบนั้นครับ”

“คุณหมอบอกว่าคุณพ่ออยู่ในสภาพแบบนี้”

“คิดว่ายังมีเวลาอีกหน่อยกว่าจะถึงขั้นตอนนั้น แต่ยังไงมันต้องมาถึงแน่ ถ้าไม่เจ็บปวดมากก็ถือว่าโชคดี แต่คิดถึงกรณีที่เจ็บปวดรุนแรง ก็คิดว่าอยากบอกเอาไว้ก่อนครับ”

“บอกเรื่องนี้กับคุณพ่อแล้วยังคะ”

“ยังครับ เพราะเหมือนเป็นการประกาศว่าใกล้วาระสุดท้ายแล้ว

อีกทั้งยังอาจทำให้เจ้าตัวกลัวว่าจะเจ็บปวดมากกว่าตอนนี้นะอีกไม่นานด้วย เพราะอย่างนี้ ตราบใดที่เจ้าตัวไม่บอกว่าเจ็บปวดรุนแรงมากจริงๆ ก็คิดว่าจะยังไม่บอกหรอกครับ แต่เรื่องนี้จึงหวั่นเวลานั้นยากจริงๆ เพราะถ้าขึ้นชักช้า อาจเจ็บรุนแรงเกินเสียจนแทบคิดอะไรไม่ได้ เกิดอาการสับสนที่เรียกว่าภาวะเพ้อ พอเป็นแบบนี้แล้วก็จะขอยืนยันความต้องการของเจ้าตัวได้ยากครับ” หมอโทตะพูดเรื่อยๆ น้ำเสียงไม่เกินจริง แต่กลับฟุ้งถึงความรุนแรงของสถานการณ์หนักแน่นยิ่งขึ้น

อายาโกะถอนหายใจดัง

“เข้าใจดีแล้วค่ะ แล้วดิฉันต้องทำยังไงบ้างคะ”

“ก่อนอื่นขอคำยืนยัน 2 เรื่องครับ เรื่องแรก กรณีที่เจ้าตัวต้องการยากล่อมประสาท คุณจะเห็นด้วยหรือไม่”

“ดิฉันจำเป็นต้องเห็นด้วยหรือคะ”

“ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นครับ เพียงแต่อยากทราบความรู้สึกของครอบครัวเขาไว้”

“อย่างนั้นหรือคะ ครอบครัวของคุณพ่อตอนนี้ก็มีดิฉันคนเดียวสินะ สำหรับดิฉันอยากจะเป็นไปตามความประสงค์ของคุณพ่อค่ะ”

“ตกลงครับ ถ้าเช่นนั้นอีกเรื่อง คุณต้องการอยู่ด้วยตอนฉีดยากล่อมประสาทไหมครับ ถ้าอยากอยู่ด้วย เราก็จะพยายามหาวิธีรอจนกว่าคุณจะมา”

“พยายามหาวิธีรอหรือคะ”

“เพราะเป็นขั้นตอนการพิจารณาใช้ยากล่อมประสาท จึงมีความเจ็บปวดรุนแรง ถ้าเจ้าตัวประสงค์จะใช้ยากล่อมประสาท ทางนี้ก็อยากรีบจัดการเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่กรณีที่ครอบครัวต้องการอยู่ด้วย ก็คงทำอย่างนั้นไม่ได้ เราจะพยายามทำดีที่สุดเพื่อบรรเทาความเจ็บปวดให้ลดลงจนกว่าครอบครัวจะมาถึงครับ ก็เลยขอคำยืนยันว่าจะให้ทำอย่างนั้น

ไหมครับ”

คำอธิบายของหมอโทตะทำให้อายาโกะรับทราบสถานการณ์ ตัวเอง
อยู่ข้างคุณพ่อตลอด 24 ชั่วโมงไม่ได้ กลับกัน ส่วนใหญ่ไม่อยู่

จากเรื่องกึ่ง ‘ทาสีโยชิ’ มาถึงที่นี่ หากรีบก็คงมาได้ในราว 20 นาที
แต่เมื่อคิดถึงวาระหน้านั้น พ่อต้องทนความเจ็บปวดรุนแรง ก็ไม่ใช่
เวลาสั้นๆ เลย

อายาโกะสายหน้าซ้ำๆ

“ไม่ต้องอยู่ด้วยก็ได้ค่ะ กรุณาทำให้คุณพ่อสบายเร็วๆ ด้วยค่ะ”

“ไม่ใช่ทำให้สบาย แต่เป็นการบรรเทาความเจ็บปวดนะครับ” หมอ
โทตะพูด คงรู้สึกไม่สบายกับการเอาไปปนเปกับการทำการุณยฆาต
“ถ้าเช่นนั้น การให้ยากล่อมประสาท เราจะสอบถามความเห็นของคุณพ่อ
แล้วจึงดำเนินการตามการตัดสินใจของทางเรานะครับ”

“ฝากด้วยค่ะ นอกจากนี้ยังมีเรื่องอะไรที่ดิฉันควรต้องรู้เอาไว้อีก
ไหมคะ”

อืม หมอโทตะกะพริบตา

“ขออย่าอีกครั้งนะครับว่า ถ้าให้ยากล่อมประสาทแล้ว โอกาส
จะไม่กลับมามีสติอีกเลยสูงมาก ขอให้คิดว่าอาจไม่มีโอกาสได้คุยกับ
คุณพ่อได้อีก เพราะฉะนั้นถ้าจะพูดลากันก็ต้องทำก่อนหน้านั้นครับ”

อ๊ะ อายาโกะหลุดอุทาน “เป็นอย่างนั้นสินะคะ...”

“หากมีเรื่องอยากคุยกับคุณพ่อ หรือมีใครอยากให้คุณพ่อพบ ก็ขอ
ให้รีบด้วยครับ” หมอโทตะโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย มองหน้าอายาโกะ

ค่ะ เสียงตอบนั้นแหบแห้ง ในปากแห้งผาก

หลังจากออกจากห้องประชุมเล็กและอำลาหมอโทตะ อายาโกะมุ่งหน้า
ไปห้องคนไข้ที่พ่ออยู่ ขณะเดินไปตามโถงทางเดิน อายาโกะตรึงตรอง
คำพูดของหมอโทตะ เป็นเนื้อหาที่เพียงพอจะทำให้รู้สึกถึงความจริงว่า

ใกล้ถึงเวลาจากเข้ามาทุกที

ไม่นานก็ถึงห้องคนไข้ที่พ่ออยู่ อายาโกะเงยหูฟังขณะเข้าใกล้ประตู
เลื่อน แต่ไม่ได้ยินเสียงใดๆ รู้สึกโล่งอก เพราะตอนมาครั้งก่อนได้ยินเสียง
ครวญครางอย่างรุนแรงแล้วรู้สึกแย่

เคาะประตูแล้วจึงเปิดบานประตูเลื่อน

ในห้องมีเตียง มาซาสึกุผู้เป็นพ่อนอนอยู่บนนั้น คิดว่าหลับอยู่
แต่ดวงตาเลื่อนลอยไร้จุดหมายเหมองเพดาน

ใบหน้าของมาซาสึกุขยับราวตุ๊กตาไหลลงหน้ามาทางอายาโกะช้าๆ
เผยปากเหมือนพูดอะไรบางอย่าง

อายาโกะบ่นอึมๆ เดินเข้าหา “อาการเป็นยังงี้บ้าง”

มาซาสึกุขยับปาก อายาโกะเอาน้ำเข้าใกล้

เมื่อย ได้ยินอย่างนั้น “เมื่อยขา”

“ให้พยาบาลมาใหม่”

อายาโกะถาม แต่มาซาสึกุทำหน้าเบ้ส่ายหน้าเล็กน้อย สมัยยัง
แข็งแรงมีรูปร่างกำยำ รอบคอก็ใหญ่ แต่ตอนนี้ซบผอมราวกับเป็นคนละคน
สีหน้าไม่ค่อยดีเพราะการทำงานของตับเสื่อมถอย ภาพพ่อซึ่งห่มห่อด้วย
ผืนหนังสีน้ำตาลแห้ง ทำให้นึกถึงต้นไม้ที่เหี่ยวเฉา

พ่อพบมะเร็งปอดเมื่อครึ่งปีก่อน มันได้ลุกลามไปมากเสีย
จนหมอบอกว่าการผ่าตัดหรือเคมีบำบัดก็ไม่มีความหมายแล้ว เพราะ
มีอาการไอแปลกๆ รู้สึกติดใจมานาน แต่คิดไม่ถึงว่าจะแย่นขนาดนั้น
แน่นอนว่าเจ้าตัวหรือแม้แต่อายาโกะก็ฟังแล้วยังตกใจ

แต่หลักฐานว่าไม่ใช่การวินิจฉัยผิดก็คือ ร่างกายของมาซาสึกุหลัง
จากนั้นก็เริ่มมีอาการต่างๆ หัวตัว ทุกครั้งที่รับการตรวจ ก็พบว่าลามไป
ยังที่ใหม่อีก

พ่อย้ายเข้าสู่แผนกดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเมื่อสัปดาห์ก่อน

พร้อมกันนั้นหมอเจ้าของไข้ก็เปลี่ยนมาเป็นหมอโตะ หมอโตะเดิมเป็นหมอศัลยกรรม แต่ปัจจุบันทำงานดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายเป็นหลัก

มาซาสึกุพูดอะไรอีก อายาโกะเอียงหูเข้าใกล้ปากเขา ได้ยินว่ากลับได้แล้ว แม้อยู่ในสภาพเช่นนี้ แต่เหมือนสมองยังทำงานได้ดี คงเป็นห่วงว่าผู้จัดการหญิงแห่งโรงแรมเรียวกังเก่าแก่ไม่ควรละทิ้งที่ทำงาน

คุณพ่อ อายาโกะเรียกเสียงดัง “ไม่ต้องกลับบ้านก็ได้จริงๆ เหรอ”

มาซาสึกุไม่ตอบ เอาแต่ขมวดคิ้วเหมือนจะบอกว่าอย่าพูดเรื่องนั้น

ก่อนย้ายเข้าแผนกดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย ทางโรงพยาบาลเสนอให้ดูแลผู้ป่วยที่บ้าน อายาโกะก็คิดว่าอยากทำเช่นนั้น แต่มาซาสึกุปฏิเสธอย่างตื้อดิ่ง ด้วยเหตุผลว่าถ้าไม่มีปุ่มเรียกนางพยาบาลอยู่ข้างตัวแล้วนอนหลับอย่างสบายใจไม่ได้ แต่นั่นคงไม่ใช่ใจจริง เพราะเขาไม่อยากให้คนในครอบครัว นั่นก็คือ อายาโกะ ลูกสาวคนเดียวต้องเดือดร้อน เพราะเขารู้ดีกว่าใครถึงความลำบากของการดูแลผู้ป่วยหนักที่บ้าน

ตอนอายาโกะ 6 ขวบ มาซามิ แม่ของหล่อนประสบอุบัติเหตุรถยนต์ จนสมองกระทบกระเทือน ถึงจะไม่เสียชีวิต แต่มีผลข้างเคียงร้ายแรง ร่างกายอ่อนล้าขยับไม่ได้ ความทรงจำ ความสามารถในการรับรู้ และความสามารถทางภาษาเสื่อมถอยอย่างมาก โดยเฉพาะที่รุนแรงเป็นพิเศษคือความทรงจำ ไม่รู้แม้กระทั่งว่าตัวเองเป็นใคร อายาโกะยังไม่ลืมความตกตะลึงเมื่อพบมาซามิที่โรงพยาบาล คิดว่าแม่ไม่ใช่แม่ แม้แต่ใบหน้านั้นก็ยังไม่เปลี่ยนไป

ช่วงนั้นตากับยายยังแข็งแรง บริหารเรียวกังอย่างกระฉับกระฉ่ง มาซามิเป็นลูกสาวคนเดียวของพวกเขา หล่อนจะได้เป็นทายาทสืบทอด ในอนาคต มาซาสึกุเป็นลูกเขยที่รับเป็นบุตรบุญธรรม ตอนนั้นได้ไปฝึกงานที่โตเกียวคนเดียว เพื่อจะได้กลับมาเป็นหัวหน้าพ่อครัว

แผนการเหล่านั้นทั้งหมดต้องพังครืนเพราะอุบัติเหตุ มาซาสึกุ

ลาออกจากงานกลับเมืองคานาฮาระ มาทำงานในครัวของเรียวกังเร็วกว่ากำหนดเดิม แต่หน้าที่ของเขาไม่ใช่เพียงแค่นั้น ยังมีงานสำคัญคือการดูแลมาซามิ ตาและยายก็ร่วมมือด้วย แต่ตัวหลักก็ยังเป็นมาซาสึกุ ดังนั้นห้องดูแลมาซามิ จึงถูกสร้างขึ้นใหม่ที่สถานที่ใกล้กับครัว

หาของให้กิน ช่วยเรื่องการขับถ่าย และอาบน้ำล้างตัว เรื่องเหล่านี้มาซาสึกุทำมันอย่างเรียบง่าย ทุกวัน ไม่เคยบ่นหรือแสดงความอึดอัดขัดข้องให้อายาโกะได้ยิน อีกทั้งยังดูแลลูกสาวเป็นอย่างดี ตั้งแต่เข้าชั้นประถมจนจบมัธยมต้น อายาโกะมีข้าวกล่องของพ่อไปตลอด

การดูแลมาซามิต่อเนื่อง 10 กว่าปี สุดท้ายการตอบสนองเริ่มที่ลดลง ไม่กินอาหาร อายาโกะซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมปลายแล้วลုပ်ไล่แก้มตอบของแม่ผู้หมดลมรากับหลับไหล แต่ก็ต้องยอมรับว่ารู้สึกโล่งอก คิดว่าทุกคนจะได้สบายเสียที

เมื่อส่งมาซามิไปปรโลกเรียบร้อย คงด้วยความหมดหวัง หรือว่าหมดสิ่งดึงดูดใจอีก หลังจากนั้นไม่กี่ปี ตากับยายก็เสียชีวิตตามติดกันไป ในช่วงนั้นมาซาสึกุได้รับช่วงโรงแรมและภัตตาคารแบบเรียวกัง ‘ทาสีโยชิ’ อย่างเต็มตัว

จากนั้นผ่านไปอีกราว 20 ปี ตอนนี้อายาโกะรับหน้าที่ผู้จัดการหญิง เพราะงานที่ยุ่งเหยิงทำให้พลาดที่จะได้แต่งงาน หล่อนเคยหวังว่าตอนอายุ 40 จะได้รับคำอวยพรจากสามีและลูกๆ แต่นึกไม่ถึงว่าจะต้องเป็นโสดจนถึงช่วงอายุนี้อย่างเต็มตัว

รู้ตัวอีกทีมาซาสึกุหลับตาไปแล้ว การยังนอนหลับได้แสดงว่าตอนนี้คงไม่เจ็บปวด หากเป็นเช่นนั้นก็ควรปล่อยให้หลับดีกว่า อายาโกะจัดผ่านววม เดินออกจากห้องพักคนไข้โดยระวังไม่ให้เกิดเสียง

ออกจากโรงพยาบาล ขณะกำลังไปที่จุดแท็กซี่ สมาร์ทโฟนก็ดังขึ้น จากวากิซากะ

คะ อายาโกะพูด “มีอะไรหรือครับ” วากิซากะถามขึ้นทันที
 “อ้อ เปล่า ก็ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนหรอกนะคะ เป็นเรื่องของคุณพ่อคะ”
 “ก็คิดอย่างนั้นอยู่เหมือนกัน แล้วอาการตอนนี้เป็นยังไงบ้าง”
 “วันนี้อาการยังสงบดีอยู่ค่ะ แต่หมอบอกว่าใกล้จะถึงขั้นตอนต่อไปแล้ว”

อายาโกะอธิบายสั้นๆ ถึงเรื่องที่ได้ฟังมาจากหมอโตะ
 วากิซากะเป็นทนายความที่ทำงานกันมาตั้งแต่รุ่นตายาย อายุ
 รุนราวคราวเดียวกับมาซาสึกุ จึงสนิทสนมกัน ในอดีตเคยไปเล่นกอล์ฟ
 ด้วยกัน

ก่อนหน้านี้ วากิซากะเคยบอกอายาโกะว่า “มีเรื่องอยากจะบอก
 ระหว่างที่คุณมาซาสึกุยังมีสติอยู่ ถ้าใกล้ถึงระยะสุดท้ายเมื่อไรให้แจ้งด้วย”
 ดังนั้นจึงได้โทรศัพท์ไปที่สำนักงานจากในแท็กซี่เมื่อครู่

“ถ้าอย่างนั้น อาจถึงเวลาที่จะต้องพูดแล้ว อายาโกะจัง มาที่
 สำนักงานชั้นตอนนี้ได้ไหม”

“ได้ค่ะ เรื่องเร็วคงได้ฝากรองผู้จัดการไว้แล้ว”

“จ้ะ ฉันจะเตรียมรอไว้”

จ้ะอีกสักครู่ อายาโกะว่าแล้วก็วางสาย

ขึ้นแท็กซี่มุ่งหน้าสู่สำนักงานทนายความวากิซากะที่ตำบล
 โอทะมาชิ เมืองคานาซาวะ อายาโกะหลุดถอนหายใจที่เบาะหลัง หลังจาก
 หมอก็ต่อยทนายความ คงได้ฟังเรื่องสำคัญติดๆ กัน วากิซากะบอกว่า
 จะเตรียมรอไว้ เตรียมอะไรกันนะ

ไม่นานก็ถึงหน้าอาคารสีแดงเลือดหมู 5 ชั้น สำนักงานอยู่ชั้น 2
 อายาโกะไม่ใช้ลิฟต์ แต่เดินขึ้นบันไดด้านข้าง

เมื่อบอกชื่อกับสาวประชาสัมพันธ์ ก็ได้รับเชิญเข้าไปทันที
 เดินผ่านห้องประชุมเล็กหลายห้องสองฟากโถงทางเดิน ด้านในสุดเป็น